

Sandhed i vor Børnepligtslov med Hensyn til fornævnte Grundlovs § 95, naar Stilling tilledes. Men jeg troer dog, at det kan forenes med Grundlovens § 95, ifølge hvilken Ingen er fritagen eller kan være fritagen for med sin Person at værne om sit Fædreland, naar Stillingsstykket ikke kan redde ham; han har sin Forpligtelse, og Stillingen kan, efter min Overbeviisning, ikke være Andet end en Nummerbytning. Han er lige godt forpligtet til trods Stillingsstykket at værne med sin Person, naar Staten ikke kan undvære hans Tjeneste; jeg føler mig strengeligen opfordret til at holde paa denne Paragraph, fordi jeg selv hørte til de Begyndende, før den nuværende Børnepligtslov udkom, og der er vist kun Faa her i Rigsdagen, der ikke have haft et eller andet Privilegium, før vi fik denne Børnepligtslov. Det var saa godt som kun en enkelt simpel Klasse i Landet, som havde denne Skattebyrde med sin Person; Gaardmændene havde et Privilegium, og jeg tør sige, at de fleste eller næsten alle Classer med Undtagelse af Huusmændene havde et eller andet Privilegium at blive fritaget ved, men det troer jeg virkelig er Synd at indføre igjen, og jeg troer, at den ærede Ministers Ptitinger, naar man sammenligner dem med de foreslaaede Børnepligtslove for Hertugdømmerne, vise, at der kunde være Fare for at man vilde prøve paa at sætte en saadan Lov eller noget lignende igjennem igjen; men det ønsker jeg ikke, og jeg vil derfor meget bede om, at Paragraphen maa blive staaende, før at der ikke skal vækkes en utidig Frygt hos den Befolkning, der paa enkelte Undtagelser nær ikke har Rogen af sin Midte, der sidder her.

J. A. Hansen: Jeg anseer det ikke for overskødigt ved denne Leilighed at gøre opmærksom paa, at jeg ikke troer, at Regjeringen under saadanne Omstændigheder, som den ærede Minister omtalte, er saa blottet for den tilbørlige Modstandskraft, som den ærede Premierminister mener, navnlig naar et Dyrer er tilstede. Naar vi tage den Presselov, som nu gælder, og som udkom den 3die Januar 1851, saa ville vi see, at der ved dens Bestemmelser allerede i den Henseende gives Regjeringen en Udgang til, endog meget hurtigt, at træffe de

fornødne Foranstaltninger i saa Henseende, og man maae jo gaae ud fra, hvad den ærede Minister ogsaa maa være gaaet ud fra, at dersom Paragraphen gik ud af Grundloven, og Regjeringen under disse Omstændigheder fandt sig foranlediget til at udgive en foreløbig Lov, som indførte Censur, saa vilde den dog ikke kunne strække til, hvor Dyrerne saaledes havde sat sig ud over Landets øvrige Lovgivning, at de havde begyndt paa Uroligheder. De vilde vistnok ikke efterleve en saadan foreløbig Lov, men søge at undgaae det. Man maa imidlertid holde sig til, at her kun er Tale om de Tilfælde, hvor Statsmagten er istand til at have sine Loves Efterlevelse, men for disse Tilfælde, selv i Tider, hvor der maatte være et Dyrer i Udbrud, har jo den nugældende Presseanordning den Bestemmelse, at af ethvert Skrift, som trykkes, skal samtidigt med Udleveringen afgives et Exemplar til Politiet, og dernæst staaer der i § 13, at Justitsministeren kan forlange Beslaglæggelse af et Skrift, og at Saadant kan vedtages efter Underfølgelsesdommerens Kjendelse. Naar det var saa urolige Tider, at der kunde tænkes paa et forestaaende Dyrer, saa antager jeg, at Justitsministeren vilde paalægge Politiet uopholdeligt at gjennemsee Alt, hvad der sendtes til det, og jeg antager, at Politiet vilde, naar det traf et saadant Skrift, øieblikkeligt forsøge sig til Justitsministeren — jeg antager, at man ikke gav sig Tid til at skrive en Beretning, men stræbte efter at aflægge den mundligt —; Justitsministeren vilde da øieblikkeligen foranstalte det Fornødne, og jeg tør rigtignok ikke sige, hvorledes det forholder sig med Domstolene, men det forekommer mig, at i et saa vigtigt Dieblif vilde det ikke være umuligt paa en Times Tid eller to at faae en Underfølgelsesdommers Kjendelse for, at Skriftet skulde beslaglægges, og, saasnart denne Kjendelse var affagt — og jeg forudsætter, at den kunde affiges paa en meget kort Tid —, saa havde Regjeringen derigjennem Ret til ved alle de Midler, der stode til dens Raadighed, at beslaglægge ethvert som helst Exemplar af et saadant Skrift, som den paa den ene eller den anden Maade kunde træffe paa. Jeg troer, at dette er en Ret, Regjeringen nu har, og jeg troer,